

אנטי מיפוי

מיקי קרצמן ושבתי פינצ'בסקי במוזיאון תל אביב לאמנות

הפרויקט המשותף של האמנים מיקי קרצמן (נ' 1959) ושבתי פינצ'בסקי (נ' 1986) משלב - ובה בעת מבחין - בין הצילום כמדיום לבין המפה כדימוי: בין תחום האמנות לתחום המדע. הפרקטיקה האמנותית משמשת כאן כאפשרות ליצירת מפות אלטרנטיביות לאלו המסדיות. הפרויקט מבקש ליצור הזדמנות לראות, ומתייחס לראייה כחלק מזכויות הפרט המהותיות (בדומה לחופש הביטוי, הזכות למשפט הוגן וחופש תנועה). באמצעות צילום ברזולוציה גבוהה (כל פיקסל בתצלום מייצג כסנטימטר רבוע אחד על פני השטח, לעומת שני מטרים לפיקסל המותרים לתצלומי לוויין בארץ, ולעומת התקן העולמי, שהוא חצי מטר לפיקסל) הפרויקט מאפשר לראות מקומות ש"נעלמו" מהמפות הרשמיות, המקוונות או המודפסות, כגון כפרים בדואיים לא מוכרים, כפרים פלסטיניים שנהרסו ב-1948, או "הקו הירוק". על מנת להנכיח את המקומות הללו, האמנים נוקטים אסטרטגיות צילום שונות: צילום ישיר באתר עצמו, בסטילס ובווידיאו, צילום פנורמי וצילום אווירי באמצעות רחפן. המגבלה המוטלת על הרזולוציה של תצלומים אוויריים בישראל נובעת מחקיקה אמריקאית, ישראל, והשטחים שהיא מחזיקה, הם המקומות היחידים בעולם שזכו ל"חסינות" מפני תמונות לוויין מדויקות. טכניקת הצילום ברזולוציה גבוהה מאפשרת לחשוף את הסוד שמסתיר המיפוי הרשמי, ולחתור תחת מונופול הראייה שלו. התצלומים של קרצמן ופינצ'בסקי בתערוכה מציעים אופציה של מיפוי אלטרנטיבי, לא רק בזכות רזולוציה גבוהה יותר, המאפשרת למבט להבחין בפרטים סמויים, אלא גם באמצעות סדר העדיפויות שהם מציעים באשר להיבטי המציאות שבהם יש למקד את המבט, השונה מזה של האידאולוגיה הפוליטית השלטונית בישראל. כך הם מעניקים נוכחות למקומות ולאירועים מודחקים. הם יוצרים ארכיון אלטרנטיבי ודינמי של תצלומי אוויר ומפות, והמידע שאצור בו אינו דומה לזה שבארכיונים מוכרים. ההווה הצילומי (הבא לידי ביטוי בכותרות העבודות) לא רק מייצג את ההווה במרחב ובזמן, אלא משרת חקירה של העבר על מנת להבין את העתיד.

אוצרת: רז סמירה

Anti-Mapping

Miki Kratsman and Shabtai Pinchevsky at Tel Aviv Museum of Art

This joint project by the artists Miki Kratsman (b.1959) and Shabtai Pinchevsky (b.1986) combines, yet highlights the distinctions between photography as a medium and the map as an image, and between an artistic field and a scientific one. The artistic methods employed here enable the production of new maps, alternative to official ones. The project seeks to create an opportunity to see, and regards vision as part of the essential rights of the individual (such as freedom of expression, the right to a fair trial, and freedom of movement). Shooting at a high resolution (each pixel represents one centimeter on the ground, as compared with the two meters per pixel allowed for satellite images in Israel or with the global standard, which is 0.5 meters per pixel), the project makes it possible to see places that have "disappeared" from official maps, both online and printed, such as unrecognized Bedouin villages, Palestinian villages destroyed in 1948, and the Green Line. To that end, the artists use various means of photography: direct photography on site, in stills and video, panoramic photography, and aerial drone photography.

The restriction imposed on the resolution of aerial photography in Israel stems from American legislation. Israel, and the territories it occupies, are the only places in the world that have been granted "immunity" from accurate satellite images. Kratsman and Pinchevsky's photographs offer an option of alternative mapping not only by virtue of higher resolution, which allows the gaze to discern hidden details, but also by the priorities they offer regarding the aspects of reality that the gaze should focus on. They create an alternative and dynamic archive of aerial photographs and maps that render present repressed places and events. The photographic present (made evident in the titles of the works) not only represents the present space and time, but serves as an exploration of the past in order to understand the future.

curator: Raz Samira

